

Jordan Belfort

VLK

Z WALL STREET

Jordan Belfort

VLK

Z WALL STREET

Vlk z Wall Street

Jordan Belfort

The Wolf of Wall Street

Copyright © 2007 by Jordan Belfort

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Bantam Books, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC

Prvé vydanie.

Všetky práva vyhradené. Táto publikácia ani žiadna jej časť nesmie byť kopírovaná, rozmnožovaná ani inak šírená bez písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Vydalo vydavateľstvo Citadella v roku 2022

ISBN 978-80-8182-183-7

Mojim dvom úžasným deťom,
Chandler a Carterovi Belfortovcom

POZNÁMKA AUTORA

Táto kniha je memoár. Je to skutočný príbeh o najlepších spomienkach rôznych udalostí v mojom živote.

V potrebných prípadoch boli mená a identifikačné charakteristiky ľudí spomínaných v knihe zmenené kvôli ochrane ich súkromia. Na niektoré žiadosti som zmenil alebo zhustil udalosti alebo čas a upravil dialógy, aby presne sadli na zmeny týchto spomienok.

Jordan Belfort

VLK

Z WALL STREET

PROLÓG

1. MÁJ 1987

„Si menej než bahno v rybníku,“ povedal mi môj nový šéf, keď ma prvýkrát viedol cez hlavnú halu LF Rothschild. „Máš s tým nejaký problém, Jordan?“ „Nie,“ odpovedal som, „žiadne problémy.“

„Dobre,“ štekol šéf a hnal sa ďalej. Kráčali sme cez labyrint hnedých mahagónových stolov a čiernych telefónnych káblov na dvadsiatom prvom poschodí veže zo skla a hliníka, ktorá sa týčila so svojimi štyridsaťjeden poschodiami nad legendárnou Piatou Avenue. Hlavná hala – to bol obrovský priestor, snáď 15 krát 20 metrov. Bol to ťaživý priestor naprataný pracovnými stolmi, telefónmi, monitormi počítačov a dokopy asi sedemdesiatimi odpornými mladými kravaťákmi. Mali vyzlečené saká a v túto rannú hodinu – 9:20 dopoludnia – sa rozvalovali vo svojich kreslách, čítali *Wall Street Journals* a blahoželali si, že sú mladými majstrami sveta.

Byť majstrom sveta. Vyzeralo to ako ušľachtilá snaha a ako som prechádzal popri nich v mojom lacnom modrom obleku a v kanadách, uvedomil som si, že strašne chcem byť jedným z nich.

Ale môj nový šéf sa poponáhľal pripomenúť mi, že nie som jedným z nich. „Tvojou *prácou*“ – pozrel na menovku na chlopni môjho lacného obleku – „Jordan Belfort, je *spojovateľ*, čo znamená, že budeš vytáčať telefónne čísla päťstokrát za deň a snažiť sa ich prepojiť na ďalšieho pra-

covníka. Nebudeš sa snažiť niečo predať alebo odporúčať, alebo niečo vytvárať. Len sa pokúsiš dovoliť sa majiteľom firiem.“ Krátko sa odmlčal, potom ešte jedovatejšie vychrlil: „A keď sa ti podarí zohnať takého človeka, všetko, čo mu povieš, bude: ‚Dobrý deň pán Tenaten, mám pre vás na linke pána Scotta,‘ potom prepojíš telefón ku mne a začneš vytáčať ďalej. Myslíš, že to zvládneš, alebo je to pre teba príliš zložité?“

„Nie, nie je, zvládnem to,“ povedal som sebaisto, hoci ma zaliala vlna paniky ako vražedné cunami. Výcvikový program LF Rothschild trval šesť mesiacov. To budú tvrdé, *úmorné* mesiace, počas ktorých budem vydaný na milosť takým kreténom, ako je nafúkanec Scott, ktorý akoby sa vynoril až z hĺbok ohnivého kravaťackého pekla. Kútikom oka som ho kradmo sledoval a prišiel som k rýchlemu záveru, že vyzerá ako zlatá ryba. Bol plešatý a bledý a tie zvyšky vlasov, ktoré mu ešte zostali, boli tmavooranžové. Mal niečo cez tridsať, bol vyššej postavy a mal úzku lebku a ružové oduté pery. Nosil motýlika, čo mu dodávalo dosť komický vzhľad. Na vypúlených hnedých očiach mal okuliare s tenučkým drôteným rámkom, takže skutočne vyzeral ako ryba – v prenesenom zmysle slova bol zlatou rybou.

„Dobre,“ povedala tá naničhodná zlatá ryba. „Teraz základné pravidlá: Žiadne prestávky, žiadne súkromné hovory, žiadne maródky, žiadne neskoré príchody a žiadne povalovanie. Máš tridsať minút na obed“ – odmlčal sa pre zvýšenie účinku – „a bude lepšie, keď sa vrátiš načas, lebo ak niečo poserieš, na tvoje miesto čaká ďalších päťdesiat ľudí.“

Ďalej chodil a rozprával a ja som sa držal krok za ním, fascinovaný tisíckami oranžových diódových svetielok označujúcich ceny akcií, ktoré sa kĺzali na šedom pozadí monitorov počítačov. V priecheli miestnosti bola obrovská sklenená stena s výhľadom na centrum Manhattanu. Hore priamo predou mnou som videl Empire State Building. Týčil sa nad všetkým okolo, zdalo sa, že stúpa k nebesám, akoby sa chcel vyškríabať až do neba. Bol to pohľad, ktorý vás upútal, pohľad hodný mladého Majstra sveta. A práve teraz sa zdal tento cieľ v nedohľadne.

„Aby som pravdu povedal,“ vyprskol Scott, „nemyslím si, že si stavaný na túto prácu. Vyzeráš ako decko a Wall Street nie je miestom pre deti. Je to miesto pre zabijakov. Miesto pre žoldnierov. Preto máš

šťastie, že ja nie som ten, čo sem prijíma ľudí.“ A ironicky sa zachechtal.

Zahryzol som si do pery a nepovedal nič. Bol rok 1987 a vyzeralo to, že mladí kravaťácki sviniari ako Scott ovládajú svet. Wall Street bola uprostred najdivokejšieho rozmachu a chrnila čerstvo nabalených miliónárov po tuctoch za penny. Peniaze boli lacné a chlapík menom Michael Milken vynášiel čosi ako *junk bonds* – „rizikové obligácie“, t.j. dlhopisy s nadštandardným výnosom (asi o 3-4 percentá viac než bežné vládne obligácie) a súčasne nadštandardným výnosom, čo zmenilo spôsoby obchodovania medzi americkými korporáciami. Bol to čas bezuzdnej chamtivosti, čas zhýralých výstredností. Bola to éra mladých kravaťákov.

Keď sme sa blížili k jeho pracovnému stolu, moja kravaťácka Nemesis sa ku mne obrátila a povedala: „Vravím ti to ešte raz, Jordan – si najmenší z najmenších. Nie si ani len neosobným telefonistom. Si len ten *spojovací kolík*.“ Z každého slova sršalo pohrdanie. „A kým si neurobíš sériu sedem¹, byť spojovacím kolíkom bude tvojím celým vesmírom. A to je to, prečo si menej ako bahno v rybníku. Máš s tým problém?“

„Vôbec nie,“ odpovedal som. „Je to pre mňa vynikajúca práca, pretože ja *som* menej ako bahno v rybníku.“ Nevinne som pokrčil plecami.

Na rozdiel od Scotta nevyzerám ako zlatá ryba, čo ma naplňalo hrdosťou, keď na mňa zízal v snahe spozorovať v mojej tvári iróniu. Som menšieho vzrastu a vo veku dvadsaťštyri rokov som mal ešte stále jemné chlapčenské črty dospievajúceho chlapca. Bola to tvár, s ktorou bolo ťažké dostať sa do baru bez toho, aby som sa nemusel legitimovať. Na hlave som mal hrivu svetlohnedých vlasov, hladkú olivovú pokožku a pár veľkých modrých očí. Vcelku nie zlý vzhľad.

Ale, bohužiaľ, som Scottovi neklamal, keď som mu povedal, že som menej ako bahno v rybníku. Skutočne som sa tak cítil. Problém bol v tom, že som moju prvú obchodnú firmu úplne zničil a moje sebavedomie upadlo spolu s ňou. Bolo to nezdravo pojaté podnikanie v priemysle mäsa a plodov mora a keď to všetko skončilo, mal som na krku dvadsaťšesť prenajatých kamiónov – za všetky som osobne ručil a čiastka už

¹ maklérske skúšky

bola po splatnosti. Takže banky šli po mne v podobe jednej baby z American Express – agresívna, fúzatá, ktorá podľa hlasu v telefóne iste vážila aspoň stopäťdesiat kíl, a ktorá sa mi vyhrážala, že ma osobne nakope do zadku, ak nezaplatím. Zamýšľal som zmeniť si telefónne číslo, ale mal som také dlhy na účtoch za telefón, že NYNEX išiel po mne tiež.

Keď sme prišli ku Scottovmu stolu, ponúkol mi miesto vedľa seba spolu s niekoľkými láskavými slovami povzbudenia: „Pozri sa na to z lepšej stránky,“ zavtipkoval. „Ak ťa nejakým zázrakom nevyhodia pre tvoju lenivosť, hlúposť, drzosť alebo nedochvilnosť, potom sa možno jedného dňa naozaj staneš maklérom.“ Samolúbo sa uškrnul nad svojím humorom. „A len aby si vedel, minulý rok som zarobil viac než trisťtisíc dolárov a ďalší chlapík, pre ktorého budeš makať, zarobil viac než milión.“

Viac než milión? Mohol som si len predstavovať, čo za sviniara bude ten *ďalší* chlapík. S beznádejou v srdci som sa spýtal: „Kto je ten ďalší chlapík?“ „Prečo?“ opýtal sa môj kravaťácky učiteľ. „Načo ti to je?“ Ó, ježišikriste! pomyslel som si. Hovor, len keď sa ťa pýtajú, hlupák! Bolo to ako v námorníctve. Skutočne som nadobudol silný dojem, že obľúbeným filmom tohto bastarda je *Dôstojník a gentleman* a on si na mne skúša rolu Lou Gossetta – predstavujúc si, že je výcvikový seržant, ktorý sa zaoberá podradnými námorníkmi. Ale nechal som si túto myšlienku pre seba a povedal som len: „Ale nič, bol som len zvedavý.“

„Volá sa Mark Hanna a čoskoro sa s ním zoznámíš.“ S týmito slovami mi podal kôpku kartičiek tri krát päť palcov, na každej z nich bolo meno a telefónne číslo bohatých podnikateľov. „Usmievaj sa a vytáčaj,“ poučil ma, „a do dvanástej nezdvihni tú svoju posranú hlavu.“ Potom si sadol k svojmu stolu, zobral výtlačok *The Wall Street Journal*, vyložil si nohy v topánkach z čiernej krokodílej kože na stôl a začal čítať. Chystal som sa zdvihnúť telefón, keď som na pleci zacítil robustnú ruku. Pozrel som hore a jediným pohľadom som zistil, že je to Mark Hanna. Zaváňal úspechom ako skutočný majster sveta. Bol to veľký kus chlapa – 190 cm a necelých 100 kíl, takmer samé svaly. Vlasy čierne ako uhoľ, výrazné tmavé oči, hrubé mäsité črty a viditeľné jazvičky po akné. Istým spôsobom bol vcelku pekný, aj keď vyzeral, že pochádza z lacnejšej štvrte Greenwich Village. Vyžaroval charizmu, ktorú som vnímal.

„Jordan?“ povedal nápadne upokojujúcim tónom. „Áno, to som ja,“ odpovedal som tónom odsúdenca. „Prvotriedne bahno z rybníka k vašim službám!“

Srdečne sa zasmial a vypchávkou na ramenách jeho 2000-dolárového sivého obleku s tenučkými prúžkami sa s každým zachechtaním dvíhali a klesali. Potom, hlasnejšie než bolo potrebné, povedal: „No, dobre, vidím, že si už dostal prvú dávku miestnych debilín!“ Kývol hlavou smerom ku Scottovi. Nebadane som prikývol. Žmurkol na mňa. „Nerob si starosti. Ja som tu starší maklér; on je len neschopný piker. Nevšímaj si, čo ti povedal a čo ti ešte snáď v budúcnosti povie.“ Snažil som sa zo všetkých síl, ale nemohol som odolať a úkosom som pozrel na Scotta, ktorý zamrmlal: „Vyser si oko, Hanna!“

Mark sa však neurazil. Jednoducho pokrčil plecami, obišiel môj stôl, napchal svoje veľké telo medzi Scotta a mňa a povedal: „Nenechaj sa ním vytáčať. Počul som, že si prvotriedny obchodník. O rok sa ti ten idiot bude pchať do zadku.“

Usmial som sa a pocítil som zmes hrdosti a rozpakov. „Kto vám povedal, že som dobrý obchodník?“

„Steven Schwartz, chlapík, ktorý ťa prijímal. Povedal, že si sa mu pokúsil streliť akcie priamo na pracovnom pohovore.“ Mark sa zachechtal. „Veľmi to na neho zapôsobilo. Povedal mi, aby som sa mal pred tebou na pozore.“

„Nuž, bol som nervózný, že ma snáď neprijme. Na pohovor čakalo v rade dvadsať ľudí, tak som usúdil, že by som mal urobiť niečo drsné – viete, urobiť dojem.“ Pokrčil som plecami. „Ale povedal mi, že mám trochu ubrať.“

Mark sa uškrnul. „No, ale nie až *príliš*. Bez malého nátlaku sa v tejto brandži neuchytíš. Ľudia akcie nekupujú. Tie sa im musia predávať. Nikdy na to nezabudni.“ Odmlčal sa, nechal svoje slová pôsobiť. „Tak či onak, tamten darebák mal v jednej veci pravdu – Prepájanie ťa vycíci. Robil som to sedem mesiacov a každý deň som sa chcel zabiť. Poviem ti malé tajomstvo“ – sprisahanecky stíšil hlas – „Iba *predstieraj*, že prepájaš. Ulej sa pri každej novej príležitosti.“ Usmial sa a žmurkol, potom pokračoval normálnym tónom. „Necháp ma zle. Chcem, aby si mi prepojil čo najviac hovorov, pretože na nich zarábam. Ale nechcem, aby si

si pri tom prerezal žily, lebo neznášam pohľad na krv.“ Opäť žmurkol. „Takže rob si veľa prestávok. Chod' na záchod a tam si ho vyhoň, ak budeš musieť. Tak som to robil ja a fakt mi to pomáhalo. Predpokladám, že si ho rád honíš, však?“

Bol som tou otázkou trochu zaskočený, ale ako som sa neskôr dozvedel, Wall Street díling nebolo miestom zdvorilostnej konverzácie. Slová ako *hovno* a *jebať* a *bastard* a *čurák* boli také bežné ako *áno* a *nie* a *snád* a *prosím*. Povedal som: „Áno, ja, ach, rád si ho honím. Ktorý chlap nie, pravda?“

Prikývol takmer s úľavou. „Dobre, to je naozaj fajn. Onanovanie je kľúč. A tiež ti dôrazne odporúčam užívať drogy, obzvlášť kokaín, pretože ti to pomôže rýchlejšie vytáčať, čo je zas dobré pre mňa.“ Odmlčal sa, akoby hľadal ďalšie slová múdrosti, ale zjavne sa mu už minuli. „Nuž, to asi bude všetko,“ povedal. „To sú všetky znalosti, ktoré ti nateraz dokážem poskytnúť. Budeš dobrý, zelenáč. Jedného dňa sa obzrieš späť a zasmeješ sa. Aspoň toľko ti môžem sľúbiť.“ Ešte raz sa usmial a potom si sadol k svojmu telefónu.

O malú chvíľu sa ozval bzučiak oznamujúci otvorenie trhu. Pozrel som sa na svoje Timexky, ktoré som si minulý týždeň kúpil v JCPenney za štrnásť babiek. Bolo na chlp presne deväť tridsať. Bol 4. máj 1987, môj prvý deň na Wall Street.

Potom sa cez reproduktor ozval hlas riaditeľa predaja LF Rotschild Stevena Schwartza. „Tak, páni. Futures vyzerajú dnes dopoludnia slubne a z Tokia máme veľa záujemcov.“ Steven mal len tridsaťosem, ale minulý rok zarobil cez dva milióny (ďalší majster sveta). „Otvárame s desaťpercentným nárastom,“ dodal, „chopte sa telefonov a pohyb!“

V tom momente sa miestnosť zmenila na blázinec. Nohy zleteli zo stolov. Wall Street Journals skončili v smetných košoch; rukávy na košeliach sa vyhrnuli až po lakte a makléri jeden po druhom dvíhali telefóny a začali vytáčať. Zdvihol som svoj telefón a začal som vytáčať tiež.

V priebehu pár minút sa každý šialene ponáhlal a zúrivo gestikuloval a hulákal do svojho čierneho telefónu, čo tvorilo majestátny hurhaj. Bolo to prvýkrát, čo som počul hrmenie wallstreetskeho dílingu, ktoré znelo ako hluk rozvášneného davu. Bol to zvuk, na ktorý nikdy nezabudnem, zvuk, ktorý navždy zmenil môj život. Tak zneli mla-

dí muži opantání nenásytností a ctižiadostivostí, ktorí zapredali svoje srdcia a duše bohatým podnikateľom Ameriky. „Miniscribe ide dnes pekne do piče,“ vrieskal buclatý kravaťák do svojho telefónu. Mal dvadsaťosem, bol už dlho natvrdo na kokse a hrubý príjem 600 000 dolárov. „Váš maklér v Západnej Virgínii? Kriste! Možno bol dobrý v akciách uhoľných baní, ale teraz sú osemdesiate roky. Táto hra sa volá hightech!“

„Mám päťdesiat tisíc July Fifties!“ vykrikol maklér o dva stoly ďalej. „Ale oni sú v strate!“ jačal ďalší.

„Nezbohatnem na jednej transakcii,“ zaprisahával sa maklér svojmu klientovi.

„Robíte si srandu?“ štekal Scott do svojho slúchadla. „Keď dostanem prachy a zaplatím dane, tak mi nezostane ani na žrádlo pre psa!“

Každú chvíľu, keď niektorý maklér tresol víťazne slúchadlom, vyplnil nákupný lístok a prešiel k systému potrubnej pošty, ktorý bol pripevnený na nosný pilier. Vložil lístok do skleneného valca a sledoval, ako ho vcuclo ku stropu. Odtiaľ lístok smeroval do sektoru pre obchodovanie na druhej strane budovy, kde ho presmerovali na parket newyorskej burzy na realizáciu obchodu. Potrubný systém bol zabudovaný do podhľadu, a teda strop bol znížený, takže som mal pocit, akoby mi to celé padalo na hlavu.

Do desiatej urobil Mark Hanna tri výlety k nosnému pilieru a chystal sa urobiť ďalší. Dokázal byť do telefónu taký uhladený, že mi nad tým zostával rozum stáť. Vyzeralo to, akoby sa bol klientom ospravedlňoval, že im vyškrabuje oči. „Pane, dovoľte mi povedať,“ hovoril Mark predsedovi spoločnosti Fortune 500, „som hrdý na to, že som našiel podstatu týchto problémov. A mojím cieľom je nielen vám v týchto situáciách poradiť, ale vás z nich aj vyviešť.“ Jeho hlas bol taký tichý a príjemný, že takmer hypnotizoval. „Chcem byť dlhodobým prínosom pre vás, vašu firmu a pre vašu rodinu.“

O dve minúty neskôr bol už Mark pri potrubnom systéme s objednávkou na kúpu akcií spoločnosti menom Microsoft za štvrtý milióna dolárov. Nikdy predtým som o Microsofte nepočul, ale znelo to ako veľmi slušná spoločnosť. Mimochodom, Markova provízia z tohto obchodu bola 3000 dolárov. Ja som mal vo vrecku sedem dolárov.

Do dvanástej sa mi už točila hlava a umieral som od hladu. Vlastne točila sa mi hlava, umieral som od hladu a strašne som sa potil. Ale zo všetkého najviac som bol posadnutý. Ten mohutný hukot prenikal mojimi vnútornosťami a rezonoval v každej bunke mojej bytosti. *Vedel som, že dokážem robiť túto prácu. Vedel som, že to dokážem práve tak, ako to robí Mark Hanna, možno aj lepšie. Vedel som, že mi to pôjde ako po masle.*

Na moje prekvapenie som nešiel výťahom dole do haly, aby som minul pol svojej hotovosti na párky a kolu, ale ocitol som sa vedľa Marka Hannu a spolu sme stúpali do strešnej nadstavby. Naším cieľom bola päťhviezdičková reštaurácia s názvom Top of the Sixes, ktorá bola na štyridsiatom prvom poschodí našej administratívnej budovy. Bolo to miesto, kde sa pri jedle stretávala elita, miesto, kde sa posilňovali pri Martini a vymieňali si bojové historky.

Vo chvíli, keď sme vstúpili do reštaurácie, Luis, vrchný čašník, sa vrhol k Markovi, nadšene mu potriasal rukou a hovoril, aké je to úžasné stretnúť ho v takéto krásne pondelkové popoludnie. Mark mu dal päťdesiatku, čo keď som videl, skoro som si prehltnol jazyk, a Luis nás potom viedol k stolu v kúte s rozprávkovým výhľadom na západnú časť Manhattanu a most Georga Washingtona.

Mark sa na Luisa usmial a povedal: „Prines nám najprv dve Absolut Martini. A potom nám prines dve ďalšie o...“ – pozrel na svoje veľké zlaté Rolexky – „presne o sedem a pol minúty a potom nám ich nos každých päť minút, kým sa jeden z nás nezloží.“

Luis prikývol. „Samozrejme, pán Hanna. To je vynikajúca stratégia.“ Usmial som sa na Marka a povedal som ospravedlňujúcim tónom: „Je mi ľúto, ale ja, hm, ja nepijem.“ Potom som sa otočil na Luisa. „Mohli by ste mi priniesť len kolu, to bude stačiť.“

Luis a Mark si vymenili pohľady, akoby som práve spáchal zločin. Ale Mark len povedal: „Toto je jeho prvý deň na Wall Street; dajte mu čas.“

Luis na mňa pozrel, stisol pery a vážne prikývol. „To je absolútne pochopiteľné. Nemajte strach; čoskoro z vás bude alkoholik.“

Mark súhlasne prikývol. „Dobre si to povedal, Luis, ale prines mu aj tak Martini, len pre prípad, že by si to rozmyslel. V najhoršom prípade ho vypijem ja.“

„Vynikajúco, pán Hanna. Budete vy a váš priateľ aj niečo jesť, alebo sa chystáte len popíjať?“

O čom to, do riti, ten Luis hovorí? Bol som zvedavý. Bola to dosť smiešna otázka uvažovať o niečom takom v čase obeda! Ale na moje veľké prekvapenie, Mark povedal Luisovi, že nebude dnes obedovať, iba ja, načo mi Luis podal jedálny lístok a odišiel priniesť nápoje. O malú chvíľu som presne zistil, prečo Mark nebude jesť. Siahol do vrečka svojho saka, vytiahol ampulku s koksom, odkrútil vrchnáčik a strčil dnu malú lyžičku. Vybral ligotajúcu sa kôpku najsilnejšieho potláčateľa chuti do jedla – teda kokaínu – a poriadne si pravou nozdrou šnupol. Potom celý proces zopakoval a nasal obsah ľavou nozdrou.

Bol som úplne vedľa. Nemohol som tomu uveriť! Rovno tu, v reštaurácii! Medzi majstrami sveta! Kútikom oka som pátral po reštaurácii, či si to niekto všimol. Zjavne nikto a keď sa obzriem späť, som si istý, že by im to aj tak bolo bývalo ukradnuté. Napokon, boli príliš zamestnaní likvidovaním vodky, škótskej, ginu, bourbonu a čo ja viem ešte akými liečivami, ktoré si zadovážili zo svojich bujne nafúknutých plátov.

„Tu máš,“ povedal Mark a podával mi ampulku s kokaínom. „Platný lístok na Wall Street; toto a šlapky.“

Šlapky? To ma úplne odrovnalo. Ešte som nikdy so žiadnou nebol! Zato som bol zamilovaný do dievčaťa, ktoré som si chcel zobrať za ženu. Volala sa Denise a bola nádherná – bola rovnako krásna vo vnútri ako navonok. Šanca, že ju budem podvádzať bola u mňa menej než nula. Koks ma až tak nevytočil, na škole som sa zúčastnil nejakých večierkov, ale už je to dobrých pár rokov, čo som sa nedotkol ničoho okrem trávy. „Nie, ďakujem,“ povedal som a cítil som sa trochu trápne. „Tá vec so mnou nejako nejde dokopy. Strácam z toho... hm... rozum. Akože... nemôžem spať ani jesť a... no... nuž začnem sa pre všetko trápiť. Naozaj je to pre mňa zlé. Skutočne diabolské.“

„Žiaden problém,“ povedal a zobral si ďalšiu pecku. „Ale ubezpečujem ťa, že kokaín ti naozaj pomôže vydržať tu celý deň!“ Potriasol hlavou a pokrčil plecami. „Je to kurevský nápor byť maklérom. Myslím tým, necháp ma zle, tie prachy sú úžasné a vôbec, ale nič nevytváraš, nič *nebuduješ*. Takže je to po čase dosť jednotvárne.“ Odmlčal sa, akoby hľadal správne slová. „Pravdou je, že nie sme nič viac než pokútني pre-

davači. Nikto z nás nemá ani poňatia, akým smerom sa akcie vydajú! My len tak strieľame, potom čeríme trh a inkasujeme poplatky. Napokon, čoskoro na to sám prídeš.“

Ďalších pár minút sme si navzájom rozprávali o sebe. Mark vyrástol v Brooklyne, vo štvrti Bay Ridge, čo, pokiaľ viem, bola poriadne drsná štvrť. „Nech urobíš čokoľvek,“ zažartoval, „len nezačni chodiť s dievčaťom z Bay Ridge. Sú skurvene strelené!“ Potom si zobral ďalšiu pecku z jeho ampulky a dodal: „Tá, s ktorou som bol naposledy, ma bodla cez ruzkou, kým som spal! Vieš si to predstaviť?“ Práve vtedy prišiel čašník v smokingu a položil nám na stôl naše drinky. Mark zdvihol svoje dvadsaťpäťdolarové Martini a ja osemdolarovú kolu. Mark povedal: „Na zdravie Dow Jones, nech sa vyšplhá aspoň na päťtisíc!“ Štrngli sme si. „A na tvoju kariéru na Wall Street!“ dodal. „Nech sa ti dobre darí v tomto blázinci a zachováš si pri tom aspoň malý kúsok duše!“ Obaja sme sa usmiali a opäť sme si štrngli.

Keby mi v tej chvíli bol niekto povedal, že len o niekoľko krátkych rokov skončím ako vlastník reštaurácie, v ktorej teraz sedím, a že Mark Hanna s polovicou ďalších maklérov v LF Rotschild skončia u mňa ako moji pracovníci, bol by som povedal, že sa zbláznil. A keby mi niekto povedal, že budem šnupať dávky kokainu pri bare práve v tejto reštaurácii, zatiaľ čo tucet prvotriednych štetiek bude s obdivom na mňa hľadieť, povedal by som, že sa kurva zbláznil.

Ale to bol iba začiatok. Viete, v tom správnom momente sa začali diať veci nezávisle odo mňa – veci, ktoré so mnou nemali nič spoločné – začali takou maličkosťou, ktorá sa nazýva *zaistenie portfólia*, čo bola počítačovo riadená stratégia na ochranu akcií, ktorá mala skoncovať s divokým rastovým trendom na akciovom trhu, a ktorá napokon poslala Dow Jones index dole o 508 bodov v jedinom dni. A odvtedy nasledovala reťaz takmer nepredstaviteľných udalostí. Wall Street zastavila načas obchodovanie a s ňou aj investičná spoločnosť LF Rothschild, čím sa šialenstvo pozastavilo.

Čo vám teraz ponúkam, je rekonštrukcia tohto šialenstva – satirická rekonštrukcia niečoho, čo sa stalo najdivokejšou jazdou v histórii Wall Street. Ponúkam vám to tak, ako si to pamätám. Je to ironické, zľahčujúce, zaujaté rozprávanie a veľmi odsúdeniahodné. Vtedy so mnou

hýbal hlas, ktorý mi umožnil odôvodniť si čokoľvek, čo mi prekážalo v živote bezuzdného hedonizmu. Bol to hlas, ktorý mi pomáhal korumpovať iných ľudí – a manipulovať nimi – a prinášal chaos a šialenstvo celej generácii mladých Američanov.

Vyrástol som v rodine patriacej ku strednej triede v Bayside v Queensse, kde slová ako *neger*, *cigoš*, *špagetožrút* a *šikmáč* považovali za neslušné slová – slová, ktoré sa za žiadnych okolností nesmeli použiť. V dome mojich rodičov boli akékoľvek predsudky tvrdo potláčané. Boli považované za mentálny prejav menejcenných, neosvietených bytostí. Vždy som to tak cítil: ako dieťa, ako dospievajúci a aj na vrchole toho šialenstva. Napriek tomu mi však škaredé slová občas vyklznu s pozoruhodnou ľahkosťou, aj keď to šialenstvo už skončilo. Samozrejme, aj toto si zdôvodním, pretože takýto je Wall Street a na Wall Street niet času na symbolické zdvorilosti alebo spoločenskú jemnosť.

Prečo vám to všetko chcem porozprávať? Chcem to vyrozprávať preto, že chcem, aby ste vedeli, kým skutočne som a možno ešte viac preto, kým nie som. A hovorím to, pretože mám dve vlastné deti a raz im budem mať veľa čo vysvetľovať. Budem im musieť vysvetliť, ako ich milovaný otec, ten otec, ktorý ich vozí na futbal, a strápnuje sa na rodičovských združeniach a v piatok večer sedí doma a pripravuje im podľa receptu Caesar šalát, bol kedysi takým odporným, odsúdeniahodným človekom.

Úprimne však dúfam, že môj život poslúži ako varovný príbeh života bohatým, ale rovnako aj chudobným. Každému, kto si pchá do nosa koks a napcháva sa hrstami tabletiiek rozpúšťajúcich sa mu v žalúdku. Alebo komukoľvek, kto si myslí, že môže svoj Bohom darovaný talent zneužiť. Komukoľvek, kto sa rozhodne postaviť sa na temnú stranu sily a žiť život bezuzdného hedonizmu. A tomu, kto si myslí, že byť slávny ako Vlk z Wall Street je niečo úžasné.

